

Razvoj programov in franšiz

Helen Doron English ni en sam tečaj, temveč integrirana serija izobraževanj, ki se med seboj dopolnjujejo in naslavlja potrebe otrok med njihovim odraščanjem. A prav vsi programi, od Baby's Best Start za malčke od 3 mesecev do 2 let do intenzivnih programov Teen English za najstnike do 19 let, so zrasli iz prvotne zamisli, medtem ko so se zgodnji tečaji z majhnim številom učencev razvili v Fun with Flupe in Jump with Joey.

V preteklih letih smo dodali bolj formalizirano gradivo in povečali obseg programov. Predstavili smo Play On in English, ki mu je sledil Botty the Robot. To je bil čudovit (čeprav izzivov poln) vstop v večpredstavnost in otroci so bili izjemno navdušeni nad njegovo zabavnostjo. To je bil tudi naš prvi izobraževalni program za starejše otroke, ki nas je pripeljal do serije tečajev Paul Ward (Paul Ward's World in Paul Ward and the Treasure) in serije tečajev Teen English, ki je namenjena otrokom od 8 do 14 let.

To je tudi starost, pri kateri smo v izobraževanje vključili branje. Udeleženci so že opravili tečaje zgodnjih ravni in tako že osvojili verbalne veščine, novim bralnim tečajem pa smo kot možnost dodali še delovne zvezke za branje.

Programi se razvijajo še naprej in tudi sama ostajam vključena v ustvarjanje novega gradiva. Preprosto obožujem celoten ustvarjalni proces.

Na področju zgodnjega izobraževanja smo leta 2002 dodali program MathRiders, leta 2006 pa Ready Steady Move! MathRiders je bil neposreden odziv na zaznavo nečesa, čemur lahko rečemo le »fobija do matematike« pri lokalnih šoloobveznih otrocih, Ready Steady Move! pa je gibalni program, ki med drugim uporablja pesmi in rime v materinem ali tujem jeziku.

Med razvojem programov, sem začela iskati načine kako jih ponuditi še večjemu številu otrok in kot logična rešitev se je ponudil program franšiz. S franšizami sem pričela leta 1997 v Izraelu. Najtežje je bilo ugotoviti, katere lastnosti potrebuje uspešen imetnik franšize in pri iskanju ustreznih kandidatov sem doživela tudi nekaj neprijetnih izkušenj. Sčasoma sem spoznala, da odličen učitelj ni nujno tudi uspešen imetnik franšize, saj pri slednjem pomembno vlogo igrajo še dodatni neopredmeteni dejavniki, kot so osebnost, motivacija in pričakovanja. Ko sem postajala vse boljša pri prepoznavanju teh dejavnikov, sem postajala tudi vse boljša pri izboru kandidatov. Tako sem bistveno izboljšala stopnjo uspešnosti mojih franšiz, saj sem lahko izločila posameznike, ki niso bili pripravljeni na izziv.

Leta 1995 smo poiskali zastopnike za promocijo in uporabo naše metodologije in gradiv, najprej v Avstriji in kasneje v Nemčiji, kjer smo franšizo uradno odpri leta 1998. Danes upravljamo s franšizami v več kot 30 državah, od Ekvadorja do Ukrajine.

Po svetu trenutno deluje več kot 100 glavnih franšiznih centrov, 1.002 franšiznih izobraževalnih centrov in več kot 4.000 učiteljev, ki letos učijo okoli 350.000 študentov.

Začenja se večeriti. Sonce poljublja hribe na drugi strani skalne doline in s plamenom rdeče svetlobe slika po moji pisarni. Zrak dehti po vonju divjega žajblja in origana. Slišim nekaj zadnjih zaposlenih, kako pospravljajo svoj delovni prostor, božajo pse in se poslavljajo med odhodom. Ozrem se po pisarni, ki domuje v prelepi stavbi na čudovitem griču v zahodni Galileji v Izraelu in pomislim na potovanje, ki me je pripeljalo do tu. To je bila resnična pustolovščina, teh petindvajset let. Vstanem, pretegnem se in nastavim senčila za zaščito pred bleščečim soncem. Polly zazeha, si popraska uho in se počasi dvigne. Pogleda me in pomaha z repom, kot da bi želela reči, da je življenje lepo. Zadovoljna se odpravi iz pisarne v iskanju piškotkov ali pozabljenih ostankov.

Ob steni nasproti moje pisalne mize stoji velika knjižna omara s policami polnimi plodov našega dela, delovnih zvezkov Helen Doron English, vodnikov za usposabljanje in številnega drugega gradiva. Poleg omare je velik stenski zemljevid z barvnimi žeblički, ki označujejo franšize izobraževalnih centrov po vsem svetu. Tu in tam po stenah visijo fotografije moje družine, fotografije mene s člani osebja in imetniki franšiz, fotografije iz srečanj z vladnimi uradniki in iz konferenc. Na eni izmed fotografij sem oblečena kot prababica iz filma »Botty the Robot Teaches You English« in objemam desetletno Ello.

Drži, ta potencial sem videla teh petindvajset let nazaj. Lahko sem zaprla oči in si zamislila uspešne franšize, razrede polne srečnih otrok in toplo in prijazno stavbo, v kateri se počutim kot doma. A to ne pomeni, da je bilo potovanje dolgočasno.

Kot prvo si nisem mogla niti predstavljati kako bomo gradiva izdelovali danes (svetlobna leta stran od okornih poskusov kopiranja in lepljenja v prvem letu). In zagotovo me ni nič pripravilo na spoznanje, kako močno metodologija Helen Doron English vpliva na odrasle. Še vedno me preseneča, razveseljuje in izpopolnjuje.

Učitelji in imetniki franšiz mi sporočajo, da je spremenila njihova življenja; uporaba pozitivne spodbude je vplivala tudi na druge vidike njihovih osebnih odnosov. Videti svoje uspešne otroke je učinkovitejše od vseh knjig za samopomoč!

Ena izmed vodij franšize mi je povedala, da je začela na svojo družino gledati v drugačni luči in da je njihova interakcija postala veliko bolj pozitivna. »Prenehala sem kritizirati in iskati napake in to nadomestila z iskanjem dobrih stvari, zato porabimo več časa za osredotočanje na pozitivno.« Tisto čemur podamo pozornost in energijo, zraste. Kar posejemo, to požanjemo.

Pedro Leite, učitelj na Portugalskem, je napisal ta čustveni zapis:

Ponedeljek ... pripomočki so pripravljeni ... CD igra v ozadju ... in začenjajo prihajati!
Dojenčki, otroci, starejši ... srečni so, ampak le kaj pričakujejo?

Starši pričakujejo, da bo učitelj učil angleščino 45 minut. Otroci pa ne vidijo učiteljev. Otroci ne vidijo učilnice. Večina jih ne ve, kaj pomeni 45 minut. Vidijo samo prijatelja.

Vidijo nekoga enakopravnega. Vidijo prostor, kjer se lahko zabavajo, kjer se lahko igrajo, kjer so vedno pohvaljeni, in osebo, ki ji ni mar, če znajo pravilno barvati ali ne.

In potem rečejo: »Jaz sem ...!« Vzklikajo »avto, avtobus, tovornjak«. Spoznavajo, da je svet narejen iz oblik. Starši opazujejo ... ne morejo verjeti, kako zelo so otroci napredovali. In potem v slovo pomahamo psu. Dotaknemo se tal in segamo visoko.

Učna ura je končana in otroci so srečni. Odhajajo ob petju. 45 minut popolnosti. Brez skrbi, brez stresa, samo osem majhnih otrok in odrasel otrok se skupaj igrajo v angleščini.

Vedela sem, da je to pravi način, da bo ta metodologija delovala. Starši malčke vpišejo na podlagi dejstev in števil, a resnično začnejo verjeti šele, ko vidijo sami. Čudovita in transformativna izkušnja je gledati otroke, kako rastejo.

Nisem prepričana, kam me bo ta pot na koncu pripeljala, vendar upam, da bom lahko še naprej ob njej sadila zelena drevesa.

